

Mária Vrkoslavová-Ševčíková

Život na štyr labkách

PERFEKT

Život na štyroch labkách

Čítanie pre celú rodinu

Venujem rodine a priateľom, tým, ktorí mali radi Gastona
a ktorí, dúfam, budú venovať svoju priazeň
aj malému kokeršpanielovi Gordonovi – mojim milovaným psom,
priateľom a spoločníkom.

Ďakujem svojim najbližším – mojej rodine. Mamička Vilma a môj manžel Jaroslav
boli prvými čitateľmi a kritikmi, ktorí ma povzbudzovali pri písaní
a tešili sa spolu so mnou z každej popísanej stránky.

Ďakujem mojim cteným priateľom Elene Ľapajovej, Helene Potockej a Jurajovi
Koutnému, ktorí radami a pripomienkami prispeli ku skvalitneniu textu.

Ďakujem pani učiteľke Olge Novotnej a jej piatakom zo Základnej školy
na Podzáhradnej ulici v Bratislave za aktívnu účasť na tvorbe knižky.

Ďakujem pani Helene Mayerovej, vedúcej knižnice v Podunajských Biskupiciach,
za vytvorenie príjemného prostredia pri prezentácii textov.

Ďakujem pánovi Dušanovi Čaplovičovi za podporu pri vydaní tejto knihy.

Ďakujem vydavateľstvu Perfekt za priateľskú pomoc pri vydaní mojej knihy.

Podakovanie patrí aj Vlastičke s Daisy, Forestovi, Derickovi, Amonovi, Mii, Lilke,
Luckimu, ale hlavne Gastonovi a Gordonovi, bez ktorých by tento príbeh nevznikol.

Mária Vrkoslavová-Ševčíková

Život na štyr ch labkách

Čítanie pre celú rodinu

PERFEKT

Text © Mária Vrkoslavová-Ševčíková, 2014
Design © Pavol Janoško, DTP Perfekt
Slovak edition © Perfekt 2014

Život na štyroch labkách

Čítanie pre celú rodinu

Text: Mária Vrkoslavová-Ševčíková
Grafická úprava a zalomenie: Pavol Janoško, DTP Perfekt
Jazyková redaktorka: Viera Gründlerová
Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Vydal PERFEKT, a. s., Karpatská 7, 811 05 Bratislava 1,
ako svoju 672. publikáciu.

Prvé vydanie
Rok vydania 2014

APARTMÁN
Afrodita
Bardosjovské Kúpele

PES a MAČKA
odborný mesačník pre veterinárov a chovateľov

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFEKT, Karpatská 7,
811 05 Bratislava 1, fax: 02/52 49 97 88, e-mail: odbyt@perfekt.sk
alebo kúpiť na rovnakej adrese v Kníhkupectve Vojtecha Zamarovského,
alebo na www.perfekt.sk s 30 % zľavou.

Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na internetových portáloch
www.martinus.sk, www.dibuk.sk a ďalších.

ISBN 978-80-8046-657-2
www.perfekt.sk

Cesta domov

Narodil som sa na južnom Slovensku mame Aliz 6. októbra 2012. Moja ľudská svorka mi dala meno, ktoré pekne znie a zdá sa mi aj vznešené – Gordon. Vo svojom rodnom liste, alebo ako hovoríte vy, ľudia, v rodokmeni, mám napísané, že som anglický kokeršpaniel – čokokoker. To preto, že mám kožušok tmavohnedý ako z pravej čokolády. Presne taký, ako má moja mama, babička, ale aj tatino a všetci moji súrodenci. Prvé, čo som si vo svojom peleštekú uvedomil, boli moje štyri labky, na ktorých som sa nemotorne motal medzi ostatnými labkami mojich súrodencov. Moje labky ma neomylné priviedli k teplému mamičkinmu kožuškú a voňavému mliečkú. Neskôr mi mama vysvetlila, že na svoje štyri labky si musím dávať veľký pozor, lebo tie ma budú po celý čas nosiť na ceste životom a za dobrodružstvom.

Pamätám si, že so svojimi piatimi sestričkami a dvoma bratmi som prvých sedem týždňov žil v dome mojej chovateľky Martušky, ktorá dohliadala najmä na to, aby sme poriadne pili mliečko od mamy a spali a zas pili a spali a učili sa hygiene. Viete,

my sme čistotní a každý z nás chce mať hygienické návyky, aby sme v novom domove pripravili svojim majiteľom čo najmenej starostí spojených s upratovaním mláčok, alebo ešte horšie – bobčiekov. Tak som sa teda učil a čakal, čo so mnou bude. Mama nám vysvetľovala, že keď budeme pripravení, prídu si po nás dobrí ľudia, ktorí už o nás vedia, tešia sa na nás a tam bude náš nový domov. Prešlo šesť týždňov a nič. Po siedmich týždňoch zazvonil zvonec – a rozprávke nie je koniec – je to začiatok môjho nového života.

Pani chovateľka privítala dvoch ľudí – prišiel pán a pani – a viedla ich k našej ohrádke, kde som sa hral so svojimi súrodencami. Odišiel som ďalej do rohu, aby si nemysleli, že sa niekam hrniem, že už chcem opustiť rodnú svorku. Ani som sa poriadne nepozeral, len som tak sedel v tom kúte a počúval, čo sa bude diať. Ale tá pani v okuliaroch si ma hneď všimla a povedala:

„Jarko, tento bude náš, pozri sa, aký je len krásny!“ Sklopil som skromne oči, ale pomyslel som si:

„Aj ty sa mi veľmi páčiš, len sa nakoniec nerozhodni pre môjho brata!“

To však už aj pán prejavil záujem o mňa a zobral si ma do rúk. Boli veľké, teplé a starostlivé – presne také, o akých som v podvedomí tušil, že ma raz pohladia. Tešil som sa – možno aj viac, ako sa patrilo, skákal som, behal, hrýzol a ... veru – od radosti som urobil aj mláčku, ktorú moja chovateľka rýchlo utrela, aby zabránila hanbe. Nasledovalo kúpanie, aby som bol pekný, voňavý, lebo so súrodencami sme sa hryzkali, oblizovali a naše kožúšky podľa toho aj vyzerali. Potom som prvýkrát počul akési hučanie, spojené s príjemným teplom a kožúšok som mal zas čistý, lesklý a voňavý. Dozvedel som sa, že to bol fén. To je prvý poznatok z ľudského sveta. Bolo to príjemné, len keby to malo

jemnejší zvuk. Nakoniec sme si urobili spoločnú fotografiu a čakala ma cesta dlhá viac ako sto kilometrov. Chcel som sa ešte rozlúčiť so súrodencami a s maminou, ale po spoločnom kľbčení unavení zaspali, tak som ich nechcel zobudiť a prerušiť ich pekné psie sničky. Pozrel som sa naposledy na svoju ohrádku, na bratov, sestričky, naposledy som pozdravil maminu, žmurkol na pani chovateľku a v náručí mojej novej majiteľky, odteraz najbližšej ľudskej osoby, som sa niesol do niečoho veľkého, bieleho. Neskôr som sa dozvedel, že je to auto, a je to veľmi príjemná vec, ktorá šetrí labky. Uložili ma do môjho nového peleštedka, položili na sedadlo, pán si sadol ku mne a vydali sme sa na cestu do môjho nového domova.

Cestou sme sa ešte zastavili u iných ľudí. Báľ som sa, aby ma tam nenechali, ale vysvetlili mi, že je to ďalšia vetva mojej svorky, blízki ľudia, ktorí sa na mňa tešili, majú ma už od začiatku radi, budú ma chodiť navštevovať, skrátka, ako vy ľudia hovoríte, sú to moji teta a ujo – Esterka a Bobo. A tá milá pani s bielou srstou na hlave – to je vraj moja ľudská babička. No na začiatok dosť nových dojmov, a to ešte nebol koniec! Po určitom čase mi pán a pani povedali, že už som doma, ale to dali len auto do takého domčeka, neskôr mi povedali, že je to garáž a zatvorili dvere. Mňa zobrali na ruky a kráčali k vysokému domu. Ani som netušil, koľko ľudí už o mne vedelo. Zastavovali sa, usmievali sa na mňa, vítali ma, hladkali a želali mi, aby som bol zdravý a šťastný. Bolo to príjemné, ale ma to aj unavovalo, a to som ešte nevedel, že do môjho nového domova o chvíľku príde ďalšia teta, ktorá ma privítala:

„Gordonko, ty maličký čokoládový drobček, konečne si doma. Veľmi som sa na teba tešila. Vitaj medzi nami. Ja som tvoja krstná mama Vlastička a veľmi ťa ľúbim. Pod'ku mne, nech si ťa

vystískam. Pozri sa, priniesla som ti aj privítací balíček,“ a postupne vyberala veci, ktoré potešia každého psíka – hračky a samé dobré žuvacie psie dobroty. Ale to už bolo na mňa dosť a zaspal som spánkom, akým vedia spať len šteniatka a ľudské mláďatá.

Ďalšie dni v mojom novom domove boli plné lásky a nehy a ja som si rýchlo zvykal na moju novú rodinu. Bolo tu aj niekoľko nepríjemných udalostí, ale povedali mi, že každý poriadny psík to musí absolvovať. Asi viete, na čo myslím – na návštevu zvieracieho doktora. Ten môj je milý, príjemný a múdry. Privítal ma, pohladil a potom – juj! Zaskučal som, lebo ma čosi do kožuška pichlo. Vraj povinné očkovanie, aby som bol zdravý. Doma som musel zjesť čosi biele a nechutné – to bola odčervovacia tabletka. Ale to najhoršie ma ešte len čakalo. Znova to bola návšteva zvieracieho doktora, ale tentoraz do môjho kožuška pichlo čosi väčšie. Bolelo to a členovia mojej svorky, moji najbližší ma pri tom držali! Potom mi vysvetlili, že to bol čip. Ten budem mať v kožušku a keby som sa stratil, ľudia ma vďaka nemu môžu nájsť a vrátiť mojej rodine. Ak je to teda pre dobrú vec, prestal som sa hnevať, a pravdupovediac, ani to nebolo také strašné. Cestou domov som v aute dosť skákal, aby som im urobil radosť a ukázal im, že som s nimi rád a že ich ľúbim. Kúpili mi aj krásny červený príviesok v tvare kostičky s mojím menom a telefónnym číslom mojej rodiny.

ZIMA

Vianoce

Nastalo veľmi príjemné obdobie. V našom byte to voňalo rôznymi lahodnými vôňami, chystalo sa, varilo, pieklo... Dozvedel som sa, že je to príprava na najkrajšie sviatky roka – Vianoce. Bol som veľmi zvedavý a tešil som sa, aká zábava ma čaká. Moja svorka mala trošku obavy, najmä keď postavili a ozdobili vianočný stromček, aby som v návale radosti niečo nevyviedol. Ale ja viem, že slušní psičkovia, predovšetkým kokery, nerobia svojej svorke zle a nekazia jej radosť. Stromček bol krásny, vysoký a trblietavý, svietili na ňom farebné svetielka a boli tam rôzne ozdoby: gule, zvončeky, vtáky, aj malí sklení psičkovia. Stôl bol slávnostne prestretý, na ňom rôzne voňavé jedlá, ovocie a koláčiky. Pod stromčekom boli farebné balíčky. Každý člen svorky mal jeden balíček a podľa vône som poznal, že jeden je tam pripravený aj pre mňa. A v ňom boli samé psie dobroty – kostičky, maškrtky, rybičky, ale aj hračky, ktoré tak rád hryzkám.

Na druhý deň prišli ďalší členovia mojej rodiny – Jožko a Silvia. Tejto návšteve sa Backa veľmi potešila. Vysvetlila mi, že Jožko je jej syn a Silvinka patrí k Jožkovi tak, ako ona patrí k Jarkovi. Aj oni mi priniesli vianočný darček – hračku, ktorá sa mi veľmi zapáčila, a preto som hneď do nej s chuťou zahryzol. Keby mi neboli zabránili, od veľkej radosti by som túto hračku celkom rozhrýzol. Hračiek mám veľa a keď ležím vo svojom peleštku, nenudím sa, stále sa s niečím hrám a teším sa.

Neskôr prišla ešte jedna návšteva. Volá sa Marika a je to priateľka dvojných členov mojej svorky. Aj ona už o mne vedela, pohladkala ma a s úsmevom ma vítala:

„Gordík, vitaj v svojej novej rodine. Teším sa, že ťa vidím takého veselého a šťastného. Bola som Gastonova priateľka a tak, ako som ľúbila Gastonka, budem teraz ľubiť aj teba.“

Veľmi som sa chcel dozvedieť niečo o Gastonovi, ale povedali mi, že keď budem *trpezlivý* a príde vhodný čas, porozprávajú mi o ňom. Zatiaľ som videl len jeho fotografiu, na ktorej je psík s múdрым a láskavým pohľadom.

Počas Vianoc bolo veselo a príjemne, členovia mojej svorky pozerali v televízii rozprávky, chodili sme na prechádzky, jedli maškrtky a hrali sme sa.

Veru, Vianoce by mohli byť každý deň, alebo aspoň každý mesiac!

Po týždni mi povedali, že je koniec roka, ktorý ľudia oslavujú veľmi hlučne, aby som sa nebál. Ale ten hluk pre moje citlivé ušká nebol príjemný. Farebné hviezdičky sa mi páčili, keď však jeden zlý človek hodil rovno pred moje labky niečo veľmi hlučné a prskajúce, bol som taký ustráchaný, že ma môj pán musel zobrať na ruky a ponáhľať sa so mnou domov. A to som si potreboval urobiť len mláčku! Koniec roka s takýmito oslavami to nie je nič pre mňa, ani pre ostatné psíky!

Teraz som už doma ako domáci pán, začínam si formovať svoju svorku, ale aj oni sa okrem hladkania začali hrať so mnou takú hru, ktorú nazvali ŠKOLA. Musím si na povel „sadni“ sadnúť, na povel „lahni“ lahnúť, pri ceste na povel „cesta“ sadnúť a počkať, až mi povedia „môžeš“, a potom prejsť na vôdzke cez cestu. Vôdzka je niečo, čo ma vždy pribrzdí, keď sa veľmi chcem rozbehnúť. Zvykám si na ňu, ale nemôžem povedať, že je príjemná, hoci mi hovoria, že vôdzka je len pre moje dobro a moju bez-

pečnosť. Mám ŠKOLU rád, lebo po dobrom splnení povelu vždy nasleduje odmena, ktorej psíčkovia neodolajú – piškóta. Piškóty mám rád, a preto ochotne reagujem na povely a snažím sa ich vykonať bez chyby. Nedarí sa mi to vždy celkom tak, ako by som chcel, alebo ako by to chceli dvojnohí členovia mojej svorky. Ale sú ku mne milí a zhovievaví, povzbudzujú ma, chvália a odmeňujú, lebo tak sa to dočítali v príručkách o výchove kokeršpanielov, ktoré som videl v ich knižnici. Môžem ich dokonca oslovovať menom – Backa a Jarko, čo je podľa nich veľké privilegium. Ale veď ani Ja nie som hocikto! Môj rodokmeň siaha ďaleko za hranice Slovenska, moji rodičia i predkovia získali rôzne vynikajúce ceny, tak si myslím, že takého oslovovanie je namieste.

Poznávanie okolia

Radšej však ako ŠKOLU mám objavovanie okolia. Spočiatku to bol len dvorček pred domom s vysadenou peknou trávíčkou, po ktorom rád behám. Ale časom sa môj rajón rozšíril aj o ďalšie ulice, kde však chodím na vôdzke, ktorá je dostatočne dlhá na to, aby som si pobehol. No čo pobehol – ja stále utekám tak, že za mnou Backa a Jarko musia poriadne pridať do kroku. Na týchto cestách stretávam aj mojich budúcich kamarátov – rôznych psíkov, ktorí bývajú v okolí. Zatiaľ sa mi najviac páči Forest. Je to Jack russel teriér, asi trochu starší odo mňa, ktorý ma na jednej prechádzke privítal a začal sa so mnou naháňať a hryzkať, to je dobrý základ priateľstva! Videli sme sa už viackrát a keďže býva neďaleko, určite sa ešte stretneme.

Aj moja krstná mama Vlastička má havinku. Volá sa Daisy, prišla z útulku a ešte sa bojí, aby ju tam Vlastička nevrátila, tak

sa jej stále túli k nohám. Ved' ja si s ňou poradím, keď sa trochu osmelí. Chcem mať kamarátov, aby som si rozšíril svoju svorku o ďalších členov – dvojnohých aj štvornohých. To bude potom veselo, keď sa stretneme na lúčke pri dome!

Jedného pekného dňa sa Backa s Jarkom rozhodli, že ma zoberú na návštevu. Cestou ku garáži som rozmýšľal, kam to asi pôjdeme. V aute som sa schúľil Jarkovi na kolenách a tešil som sa na nových známych. Neviezol som sa dlho, zastali sme pred pekným domom, z ktorého vyšla usmiata pani a privítala ma:

„No pod', mládenec, ukáž sa, ako si len vyrástol!“ Pomyslel som si:

„Pravdaže som vyrástol, ved' jem dobrú vyváženú stravu – granulky, ktoré mi chutia, spím, chodím na prechádzky a chcem, aby bol zo mňa krásny múdry psík.“ Ale to sme už išli do malého salónika, kde ma pani Anička – tak sa volala tá pani – postavila na stôl a povedala:

„Musíme upraviť labky, uši, vytrimovať chrbátik, aby si bol pekný!“ Ó, celkom som sa zľakol toho, čo je trimovanie, ale keď som zistil, že mi iba odstránia odumretú srst', rád som prijal piškótu. Za odmenu som ochotný vydržať strihanie a úpravu môjho kožuška, ale potom pani pokračovala:

„Teraz skúsime výstavný postoj. Musíš vedieť pekne stáť, keď chceš chodiť na výstavy!“

To sa mi už nepáčilo a pokúsil som sa protestovať miernym zavrčaním, ale nič mi to nepomohlo, musel som stáť a Anička si ma obzerala zo všetkých strán. Ešte dobre, že moja snaha bola odmenená – ved' už viete čím. Jarko mi povedal, že k Aničke budeme chodiť častejšie, lebo môj kožušok treba pravidelne udržiavať. Tak sa pokúsim zvyknúť si na túto procedúru a Aničku zaradím medzi mojich priateľov.

Doma som stretol na lúčke Foresta a prihovoril som sa mu: „Ahoj Forest,“ štekol som. No, štekol – bol to skôr pokus o štekot, ktorý sa mi ešte úplne nedarí. Ale Forest pochopil a rozbehol sa ku mne:

„Ahoj, Gordon, už som ťa hľadal, behám po lúčke a teba niet. Kde si bol?“

Krátko som mu porozprával, kde som bol, aký som mal zážitok a rozbehol som sa.

„Chyť ma!“ Ale Forest je dobrý bežec, tak sme krúžili po lúčke v stále väčších oblúkoch, skákali a hryzkali sme sa a naši majitelia museli utekať s nami. Ved' im to nezaškodí, nech aj oni majú dobrú kondíciu! Škoda len, že to pekné biele, čo sa volá sneh sa takmer úplne roztopilo a zmizlo z lúčky. Jarko však povedal, že je zima, tak určite sneh ešte napadne a ešte si ho budem môcť dlho užívať.

Jarko mal pravdu. Hneď ráno, len čo som otvoril očká, videl som cez okno, že na dvore je všetko biele. To napadal ten dlho očakávaný sniežik. Vedel som, že to bude príjemné, keď pôjdem von. Ved' som sa aj veľmi ponáhlal:

„Jarko, pod' už, musím rýchlo urobiť mláčku, podme von!“ Súril som ho, lebo som sa už nemohol dočkať, kedy si v tom peknom bielom snehu budem môcť zabehať. Jarko sa snažil, rýchlo mi obliekol kabátik, aby mi nebolo zima a šup výtahom dolu na dvor. Hneď som sa rozbehol, krúžil som po celom dvore a zavolať na Jarka:

„Dohoň ma!“ Ale kdežeby mi Jarko stačil! Snažil sa, to musím uznať, ale moje nôžky kmitali rýchlejšie a rýchlejšie tak, že Jarko sa nakoniec zmohol len na povel:

„Gordon, ku mne!“ Počúvol som, lebo v ŠKOLE dosť napredujem a na základné povely už reagujem poslušne, ako sa na dobre vychovaného psika patrí.

Prišla aj Vlastička s Daisy. Potešil som sa, že sa budeme spolu naháňať, ale Daisy sa držala len pri Vlastičke a na mňa pri pokusoch o hru zakaždým zavrčala, ba aj vycerila zuby.

„Prestaň, Gordon, nebuď taký divoký a správaj sa ku mne slušne!“ ohnala sa na mňa, ale ja som jej nedal pokoj. No vidno, je to baba, nemá zmysel pre dobrú divokú zábavu. Prešli sme sa aj po lúčke, ale žiadnych kamarátov na spoločnú hru som nestretol, tak som sa uspokojil s tým, že som dobiedzal do Daisy a hrýzol vôdžku. To sa zas nepáčilo Jarkovi, ktorý ma stále upozorňoval: „Nesmieš, Gordon, nesmieš!“ Ešte dobre, že bola s nami Backa, ktorá vyhlásila, že je môj advokát a zastala sa ma. Zato som na ňu vyskakoval, aby som jej dokázal, ako ju mám rád. Musím povedať, že aj keď mám nejakých psích kamarátov, na ktorých sa teším, predsa len Backa s Jarkom a babičkou sú moja najmilšia rodina, moja svorka, ktorú ľúbim a prejavujem jej svoju veľkú lásku a oddanosť.

Tolko som behal po snehu, až som sa unavil. Najviac sa mi páčil vysoký sneh, v ktorom som sa brodil až po bruško, ale bolo to veľmi príjemné, chladivé a veselé. Potom som v snehu uvidel niečo veľké, biele, malo to hlavu a veľké brucho a okolo toho poskakovali deti. Prvýkrát som uvidel snehuliaka. Postavili ho deti, ktoré sa pri ňom hrali a hádzali snehové gule. Musím povedať, že tie deti boli také isté divoké a veselé, ako sme my, psíčkovia. Pokúsil som sa aj ja postaviť snehuliaka, hoci aj malého, ale aj keď som svojím ňufáčikom hrabal, snehovú guľu sa mi nepodarilo urobiť. Bol som z toho trošku smutný, lebo tak veľmi som chcel ukázať, aký som šikovný. Netrápil som sa však dlho, veď ešte budem mať dosť príležitostí niečo zo snehu urobiť a nemusí to byť práve snehuliak!

Po prechádzke som vyhladol a bol som rád, že sme sa blížili k nášmu domu, kde som už mal pripravený obed. Zistil som, že moja svorka nejedla granulky, o ktorých všetci ľudia vyhlasujú

aké sú dobré pre psíky, ako sa z nich rastie, lebo obsahujú všetko, čo má psík pre správny vývoj jesť. To ľudské jedlo voňalo inak, lepšie, ale márne som sedel a prosil očami aj labkou – nedali mi nič. *Musím byť trpezlivý* a niečo vymyslieť, ako sa k tým ľudským dobrotám dostať a ochutnať ich. Zatiaľ som zjedol granulky, lebo niečo treba dať do prázdneho a hladného bruška. Zapil som obed vodou a uložil som sa do peleštek. Netrvalo dlho a očka sa mi zatvorili a ja som sa oddal sladkému poobedňajšiemu spánku. Snívalo sa mi, že behám po našej lúčke, sú tam všetci moji kamaráti a pomáhajú mi zo snehu niečo vytvoriť. Každý priniesol snehovú guľu a spoločne sme postavili veľkého bieleho snehuliaka. Ten náš, na rozdiel od toho, ktorého postavili deti, mal niečo navyše – z vetvičiek sme mu urobili pekný veľký chvost. Backa s Jarkom sa smiali a hovorili:

„Aký je ten náš Gordon šikovný, čo všetko už vie, čo sa naučil a koľko má dobrých kamarátov!“ Ten smiech ma prebral, zobudil som sa a videl som, že oni sa naozaj smiali, lebo zo sna som hrabal labkami, kýval chvostíkom a niečo som v tej mojej psej reči hovoril. Oni však nevedeli, že som so svojimi psími kamarátmi postavil veľkého snehuliaka, ktorý mal chvost!

Po poobedňajšom spánku som zas veselý smelý psík, ktorý sa teší z každej ďalšej chvíľky, z každého nového dňa, z nových zážitkov. Zatiaľ je príjemná zima, plno snehu, ktorý sa, dúfam, tak skoro neroztopí. Sviati aj slniečko – a to je dobré pre veľké psie radosti s kamarátmi na lúčke.

Keď sa vyberieme na prechádzku, Backa s Jarkom mi oblečú kabátik, aby mi nebolo zima, aby som neprechladol. Jeden sa mi veľmi páči, veď aj Backa povedala:

„Gordonko, vyzeráš v ňom ako Snehulienka.“ To preto, lebo je biely a vyšívajú striebornými nitkami. Teda, Snehulienka ne-

musím byť, som predsa poľovný pes, ale lichotí mi, keď o mne ľudia hovoria, aký som pekný a milý. Ja sa na nich usmievam, podávam labku a snažím sa im povedať, že aj ja ich mám rád. Mám aj iné kabátiky, ktoré rád nosím, hoci sprvoti som sa nerád obliekal a chcel som povedať, že kabátik nechcem, lebo mám svoj kožúšok. Na lúčke som však videl, že všetci moji kamaráti majú rôzne farebné kabátiky. Tak som si povedal: „Kabátik je príjemný a pekný, som rád, že mi ho Backa s Jarkom obstarali.“

Rozmýšľal som o tom, aké je to zvláštne – my psi rozumieme ľudskej reči a ľudia, ktorí si hovoria, že sú páni tvorstva, psej reči nerozumejú. Ale nie všetci. Tí, ktorí nás majú radi, sa usilujú z našich pohybov a z našej mimiky pochopiť, čo im chceme povedať, o čo chceme poprosiť. Medzi takých ľudí patria aj Backa s Jarkom. Vždy vedia z mojich očí vyčítať, čo si myslím, čo potrebujem, čo ma teší, alebo naopak, čo ma bolí.

Hovorí sa, že časom, keď spolu pes a jeho majiteľ dlho žijú a majú sa radi, začnú sa jeden na druhého aj podobať. To som teda zvedavý, kedy začnú Backe a Jarkovi rásť dlhé uši a či im narastie aj chvost. Lebo nič nie je príjemnejšie, ako keď chvostíkom rýchlo kývam z jednej strany na druhú najmä vtedy, keď sa veľmi teším. A to nehovorím o tom, aké je užitočné mať chvost. Môžem si ho naháňať, krútiť sa dookola a keď ho dolapím, môžem si chvostík aj hryzkať.

Sneh stále padá. Všetko je krásne biele, na lúčke sú postavení snehuliaci a snehu je čoraz viac. Veľmi rád chodím na prechádzky, brodím sa vo vysokom snehu, ňufákom v ňom hrabem a naháňam sa s kamarátmi. Každé popoludnie sa stretnem s Daisy a snažím sa ju vyzvať k spoločným hrám. Ale Daisy len skáče pri Vlastičke a stále na mňa vrčí a cerí zuby. Viem, že mi nechce ublížiť, to ma len tak straší „Nehnevaj ma, Gordon!“ Ale aj ja

už viem vrčať, tak som jej to nedaroval, skočil som a povedal som:

„Daisy, už sa konečne osmel' a pod' sa so mnou naháňať, uvidíš, aké je to veselé a príjemné.“

„Nie, Gordon, ja chcem s Vlastičkou slušne chodiť a nie behať ako divá. Čo vôbec na tom naháňaní vidíš? Pozri sa, celý kabátik máš mokrý, kožúšok polepený snehom. Nie je ti zima? Lebo ja sa už trasiem od zimy.“

„Keby si behala v týchto krásnych závejoch a snažila sa vyskočiť na tohto veľkého snehuliaka, ktorého pred chvíľkou postavili chlapi, hneď by si sa zahriala,“ chcel som Daisy poučiť, ale tá sa len pritúlila k Vlastičke a prosila ju:

„Poďme už domov a povedz Gordonovi, aby ma už prestal hnevať, som z takejto prechádzky unavená.“

Vlastička je moja krstná mama, nedá na mňa dopustiť, má ma rada, tak sa ma zastala:

„Daisy, Gordon má pravdu, behanie v snehu je príjemné a psík sa pritom zahreje.“ Ale predsa sa napokon podvolila a išla domov. Ja s Jarkom a Backou sme ešte prešli okolo ihriska a tu som objavil krásnu snehuliačiu rodinku – veľkého snehuliaka, malého snehuliačika a malé snehové kresielko, do ktorého som sa hneď posadil. Vytvorili sme skupinku, ktorá sa Backe tak zapáčila, že ma v tom kresielku vyfotografovala.

Potom som už pobehol k nášmu domu, lebo začal fúkať studený vietor a vtedy je dobre doma, v mojom peleštekú. Trošku si prospím a keď sa zobudím, niečo zjem. Okrem granuliek mám aj rôzne dobré maškrtky, na ktorých si rád pochutnávam, keď Backa s Jarkom a babičkou pijú kávu. Tá káva musí byť niečo veľmi dobré, lebo pekne vonia a moja dvojnohá svorka ju s chuťou pije každý deň. Pokúšal som sa do šálky namočiť jazyk a skúsiť, aká je, ale nedali mi ochutnať. Neviem prečo, ale musím to zistiť

a posúdiť, či je to naozaj taká dobrota. Ja mám v miske stále len vodu, ktorú mi často menia, aby bola čerstvá a tá mi veľmi chutí, keď som smädný. Myslím si, že keď je pre mňa voda zdravá, mali by aj oni piť tú „dobrú čerstvú vodičku“, a nie dráždiť môj nos vôňou kávy.

A tak je to so všetkými jedlami, ktoré oni jedia – pekne voňajú, ale ja sa môžem len pozerat' a domýšľať si, aké výborné chute majú tie voňavé kúsky na tanieri. Mne priniesli ďalšie veľké vrecko plné granuliek, tak mám o stravu na veľmi dlhý čas postarané. Keď sa priblížim k ich tanieru, počujem len: „Gordon, fuj!“ Tak to, čo oni jedia, je FUJ? Keď stretnem Foresta alebo Daisy, spýtam sa ich, ako je to s jedlom u nich doma.

Musím sa pochváliť. Mám nového veľkého kamaráta. Na prechádzke som sa stretol s Lilkou. To je taká milá ročná kokeršpanielka. Mám ju veľmi rád a myslím si, že aj ju hry so mnou a moje nežnosti tešia.

„Ahoj, Lili. To som rád, že ťa zas vidím,“ radostne som zavrčal a skočil k nej, dať jej pusinku. Keď som ju hladkal po líčku, pribehol k nám veľký vlčiak.

„Čo si to dovoľuješ, prečo okolo Lilky poskakuješ, nesmieš jej ublížiť,“ rozčuľoval sa. Lilka mu však vysvetlila:

„To je Gordon, je tu na lúčke nový, postupne sa zoznamuje so psíkmi a je to môj kamarát, ktorého mám rada.“ Na to ten veľký vlčiak zmierlivo povedal:

„No dobre, tak vitaj, ja som Derick, komisár a dávam na lúčke pozor, aby psíkom neublížil nejaký zlý človek alebo pes, lebo aj takí sa nájdu. Ale keď si Lilkin kamarát, budeš aj mojím kamarátom a budem aj teba chrániť,“ a podával mi svoju veľkú labu.

„Ja som Gordon,“ slušne som sa predstavil, lebo tak som to počul od Backy a Jarka, keď ma predstavovali svojim dvojnohým

kamarátom, a podal som mu aj labku. Pokúsil som sa aj vyskočiť a dať mu pusinku, ale Derick ma usmernil:

„Psi a chlapi si nedávajú pusinky, to si zapamätaj!“ Potom sme sa spolu s Lilkou a Derickom na lúčke aj naháňali, aby mi Derick potvrdil svoje priateľstvo. Raz by som aj ja chcel byť taký veľký smelý pes, ochranca psíkov z okolia, o ktorom sa bude rozprávať, čo všetko dokázal a vykonal. Možno o mne niekto napíše aj knižku, a tak sa veľa ľudí aj psíkov dozvie môj príbeh.

Ešte som len šteniatko, ale dôkazom toho, že rastiem, je moja čiastočne bezzubá papuľka. Dnes sa mi zdalo, že kostičky sa mi akosi ťažšie hryzú. Prišiel som k Jarkovi, otvoril som papuľku, zatvoril papuľku a zas otvoril... Nakoniec sa dovtúpil a pozrel, čo v nej mám:

„Gordon, čo si to zas hrýzol, bol si okúsiť rohožku?“ Takto ma upodozrieval, ale keď sa lepšie pozrel, zavolať Backu aj babičku.

„Pozrite sa, Gordonkovi chýbajú dva zuby a zadné sa mu kývajú!“ Tak preto mám takú boľavú papuľku! Začal som sa báť, aby som nezostal bezzubý, lebo to by som nemohol hrýzť kostičky a musel by som si ich krájať nožom tak, ako to pri jedle robí babička. Ale aj keď som inteligentný pes, s mojimi labkami by som to sotva zvládol. Backa s Jarkom ma však potešili, keď mi povedali:

„Neboj sa, Gordík, zúbky ti postupne vypadnú, ale narastú ti veľké silné zuby, ktoré budeš mať na celý život.“ Teraz už len *trpezlivo* čakám, kedy mi tie veľké silné zuby narastú a na čom ich vyskúšam!

Tie silné zuby by som potreboval už hneď teraz. Na prechádzke som kráčal a behal bez vôdzky. Konečne mi to Jarko povolil, i keď Backa sa obávala, lebo, musím sa priznať, nie som ešte